

90
11

IFJÚSÁGI MAGAZIN

XXVI. ÉVFOLYAM, 11. SZÁM. ÁRA: 24 Ft

AKARSZ

CÍMLAP LENNI?

(Álszótír-sztorink a 10-12. oldalon!)

FOTÓ: URBÁN TAMÁS

CÍMLAP-
SZTORI

ELHATÁROZTAM,

HOGY

LESZEK!

Epp eleget voltam „rendes ember”, most ki-próbálom az ellenkezőjét. („Várjál Tamás, mindjárt megyek, csak elbúcsúzom a családomtól!”) Egy pillantás a tükörbe: borostás vagyok, hajam csapzott, ördögi mosoly, a ruha gyűröttlen lóg rajtam – egyszóval félelmetes vagyok. (Csak a szemem riadt egy kicsit.)

Elindulunk Tamás kocsijával, az álcázásnak hozott félig arab lány, Szeula bátorít: „Ne izgulj, engem naponta leszólitának, tegnap is egy fiú azt mondta, a Playboy-nak akar lefényképezni. Na persze, átláttam rajta.” (Ez volt a bátorítás? Milyen lehet akkor a csüggesztés?) Én sem vagyok igazi fotós, csak úgy fogok csinálni. Leszólítottam a lányokat, hogy címlaphoz keressék modellt, aztán elcsalom őket a Vajdahunyad várba és ott tényleg lefényképezem őket az Anonymus szobornál. Közben persze kábitom őket valami nagy dumával, no meg beszélgetem őket.

Hát ez eddig nem is igazán „szatíros”. Hiszen csalásnak ugyan csalás, mert teljesen amatőr vagyok, de a lányok tényleg címlapra kerülnek, nem kockáztatnak semmit, mert nyilvános helyen, nyüzsgő turisták között rendezem őket a kattogó Nikon elé. Erőszakoskodni tehát akkor se tudnék, ha né tán túl akarnám játszani a szerepemet.

Hol a téje hát ennek az akciónak? Valószínűleg valami zárt vagy elhagyatott

helyre kellene csábítani őket, s ott szólni szigorúan: „Ejnye lányok, hát nem gondoltatok arra, milyen sötét erők leskelnek rátok?! Szedte-vette teremtetet, többet ilyen elő ne forduljon, és a többi és a többi. És Te is kedves Olvasó, okulj e példán!”

Ezzel szemben hosszú percek óta kóválygok elveszetten itt a Ligetben, a szemem sarkából látom, hogy a kamuból fényképezgető igazi fotóriporter – Urbán kolléga – egyre türelmetlenebbül sziszeg felém: „Gyerünk, gyerünk, szólíts már le valakit, mit bénázol?!” Könnyű neki! Ő csak azt veszi filmre, amit én csinálók.

Ógyelgek, úgy vizslatom a lányokat, mint potenciális áldozatokat. Nem kell, hogy szép legyen vagy érdekes. ÁLDOZAT legyen. Örület, de ahogy így szelektálok, megsejtek valamit abból az ördögi szenvedélyből, ami a viktimológusok, az áldozatok lélektanát kutató szakemberek tárgykörébe tartozik.

Na, EZEK itt jók lesznek! Kiszakítom magam magányom bódulatából, s meglepetten hallom, milyen barátságos és megnyerő a hangom: „Szervusztok, bocsánat, hogy megzavarom a sétátokat, de volna egy feladat, amihez a segítségüket szeretném kérni...”

Mire a mondat végére értem, sejtetem, hogy jönni fognak. Szájukhoz kapják kezüket, mintegy megfogni a boldog nevetést. „Juj, de izgi, reggel még nem is gondoltuk volna, hogy délutánra címlapon szereplünk!” Szerényen mosoly-

gok, s hirtelen ötlettől vezérelve elkezdem nagyon unalmasan lődni a szöveget. Hogy milyen nehéz egy jó címlapot csinálni, de a belső oldalakkal sem kevés a gond. Itt van például a fényképregény – ismeritek? Hát ez nagyszerű – szóval lehetne színes, mint a Bravóban, de azért igyekszünk olyan témákat összehozni, ami a mai fiatalok élete.

Tehát szeretnénk fiatal olvasókat bevinni ebbe a munkába – fonom tovább ravaszul a hálót –, akár ötletadó szerző-

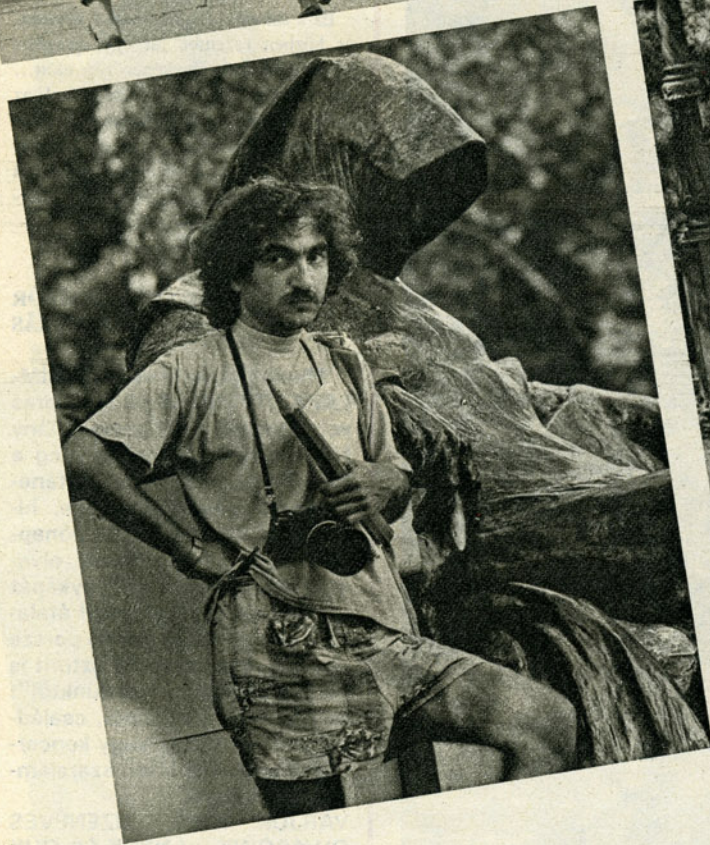
ként, akár szereplőként. Ti például vállalnátok-e szerepet?

Bólogatnak szaporán.

Jó.

De – folytatom – szóval, khm, ez egy ifjúsági lap, ami behatárolja ugye a témákat, de hát a sors kifürkészhetetlen szeszélyéből a legtöbb történet gerince egy fiú-lány kapcsolat, szóval előfordul, hogy például van csokolózási jelenet. Érthető, hogy nem mindenki vállalt ilyet.

„AKARSZ CÍMLAP LENNI?”

Mondjuk esetleg tí?

Egyelőre ennyi elég is. Fölbolydítva az ifjú lelkek. A becsvágy és hiúság elhintett kicsiny magja immár önmagától is tovább fészkelődik. Én csak tudom: hiú és becsvágyó vagyok. Még a hátamnak is jólesik a titkos kamera kattogása, amíg a lányokat Anonymus szobra mellé segítem. Ceruzát adok a kezükbe, szorítsák magukhoz, mosolyogjanak...

Egy füzetlapra fölfratom velük, hogy: „Engedélyezem fényképem közlését.” Név, cím, személyi szám.

A feladat terv szerinti teljesítéséhez még hat ilyen adatlapra van szükség. Így sajnos, messze még a pihenő. Járőrözök hát tovább. Fényképezőgépes, térképet szorongató külföldiek közül kellene kihalásznom a hazai lányokat. Vagy inkább most egy egyedül járó.

Például ott azt a szökét. Bemérem a környezetét, tényleg egyedül jön. Oda lépek és ismétlem magam: „Bocsánat, címlap, feladat satöbbi.” Kedves mosoly – micsoda szemem van! A hölgy nem járatlan a fotózkodásban: esküvői

CÍMLAP-
SZTORI

ELHATÁROZTAM,
HOGY

OLVASÓINK
LESZÉK!

olyan nincs, hogy nem sikerül a felvétel, ez az egész gajfer!" És ezzel továbbrobog.

Püff neki. Ezt megkaptam. Tamás viszont az egész jelenetet filmre vette. Ezt a szégyent! Megmondani nekem az igazat, hogy nem vagyok profi fotós. A kis hülye! Pedig tényleg címlapra került volna. Így dohogok magamban, mintha valami igazságtalanság ért volna. (Hülyézni pedig nekem nem szabad, ez az Olvasó előjoga. De vajon miért?)

Túlérzékeny lelke hamarosan gyógyírt kap újabb kedves lányok beleegyezésétől. Egyikük anyukájához hív, hogy engedélyt kérjen – villantok hát egy elbűvölő(nek szánt) mosolyt a mama felé, aki pillanatnyi habozás után azt mondja: „Itt a másik lányom is, ő nem mehetne?” Dehogynem – nyájaskodom. (Magamban már torkig vagyok az egészsel. Ha mindez „élesben” menne, te jó ég!)

Hát kész a címlap.

Ez a sztorija. Lapozgatom a neveket, és közben eszembe jut egy újsághír: „Nemi erőszak fényképezőgép előtt... Az áldozat 17 éves..., akit azzal az ürüggyel csalt..., hogy szenzációs fotókat készít róla, ugyanis ő ismert fotóművész. Ezt a meglehetősen ócska trükköt a kislány elhitte, és lelkesen indult a férfi nyomába...”

A mi történetünk ennyi.

SZERÉNYI GÁBOR
Fotó: URBÁN TAMÁS

Minden jó, ha a vége jó. CÍMLAPSZTORINK végül is sikeres volt, hiszen nyolc csinos lány fényképével jelenhetett meg e havi lapszámunk. De történetünknek még nincs vége, hiszen januártól minden hónapban egy-egy tizenéves olvasónk (fiú avagy lány) fényképét is megtalálhatjátok majd átalakuló címlapunkon. Mellé persze egy-egy bemutatkozó sztorit is kérünk alkalmi „modellünktől”: az iskoláról, tanulásról, családról, könyv-, mozi-, vagy koncertélményről, hobbiról, szerelemről, barátságáról.

VÁRJUK TEHÁT TIZENÉVES OLVASÓINK, LÁNYOK ÉS FIÚK JELENTKEZÉSÉT: AKI CÍMLAP AKAR LENNI, KÜLDJÖN NEKÜNK SAJÁT MAGÁRÓL EGY NEKI TETSZŐ KÉPET (igazolványkép is lehet) mellé tüntesse fel a pontos címét, életkorát, ha van, a telefonszámát. Januártól közülük választjuk ki az éppen aktuális címlapfotónkat. (Címünk: Ifjúsági Magazin 1066 Bp., Dessewffy u. 34. A borítékra írjátok rá: CÍMLAP-SZTORI!)

ruhák reklámjánál modellkedik. „Hát ez remek, akkor ha beleegyeznek – szemtelenség lenne kérni, hogy tegezdjünk? Nem? Jaj bocsánat! Ja vagy igen?” Én ugyanis képtelen vagyok természetesen viselkedni, ha rám emelkedik egy fényképezőgép.

(Már megint összevissza lefetyelek. Őrület! Kérem tiszteletbeli szafárságomból kordedvezményes felmentésem...) Tamás kollégám azonban könyörtelen. Ha beleéli magát egy témába, szívós, mint egy vadászbé. Nem adhatom lejjebb. És Anikó – így hívják a szőke lányt – épp azzal ijesztget, hogy szerinte (is) mindent ki kell próbálni. (Szolgálaton kívül ilyenkor szoktam elszaladni.) Szerepem azonban kötelez. Kiszáradó ajkaimmal rebegem el neki is a képrengénysztorit, ami tulajdonképpen igaz is. Képzeltetemben felkődlik egy lehetséges folytatás, ami egy isten háta mögötti nádasban játszódik, meztelenül kuruttyoló békák meghitt társaságában, amikor baljóslatú felhők takarják el a teliholdat, s az álrporter szemé vésztyjósólóan villan a csapdába esett rémült lány felé... Brrr! (Gyerekek! Folytatás következő számunkban!)

A lovagiasság szabályai szerint búcsúzom el Anikótól is, autogramja birtokában. És egyre jobban belejövök. Azon kapom magam, míg újabb lányokat terelgetek a szoborhoz – hej, ha Anonymus megszólalna! –, hogy szép csendesen unom az egészet. Darálom a rizsát, a lányok boldogan jönnek – és ígérik, hogy jelentkeznek – és az az elgondol-

kodtató, hogy milyen egyszerű is ez. Látom, tudom én, hogy micsoda rohamokat élnek át fotóriportereink a sok „önjelölt” lánytól. És mennyi a kísértés! Az ember pedig gyarló...

Legszívesebben már hazamennék, de nem lehet. Még ott is jön valaki! Megindulok, kezdem a tiszteletteljes kérést, de

máris leütönek: „Hol a papír, és mennyit fizet?” – hangzik a kérdés. „Milyen papír?” – csodálkozom, és eszem ágában sincs újsághíró igazolványomat elővenni. „Máris pénzt kér, még el se kezdünk semmit, és ha nem sikerül a felvétel...” – „Na mindjárt láttam én, hogy maga nem profi fotós, azoknál